AD Utrechts Nieuwsblad
UN
Woensdag 20 december 2006

Nog één keer naar Bodytalk, voor een korte zwijgzame stop op de route richting Daelwijck.

Laatste feestje van een moordwijf

Stadsleven zoekt naar het kleine nieuws dat hoort bij de grote stad. Verslaggever Jeroen Kreule zwerft rond. Vandaag: Annemarie, portier van homocafé Bodytalk, is niet meer.

stads-
leven

Applaus op de Oudegracht voor moordwijf Annemarie. FOTO'S MARNIX SCHMIDT

JEROEN KREULE
UTRECHT

Ze waren stomdronken, Annemarie Noot en Willem van der Voort, op kerstavond een jaar of dertig geleden. Ze liepen terug naar huis, langs het beeld van Willibrord en zijn paard, op het Janskerkhof. Hé Willem, zei ze, help me even dat paard op. Willem gaf haar een zetje, een minuut later zat ze op de kont van het paard. Hé Willem, riep ze, kom er bij. Annemarie trok hem omhoog. Zaten ze daar, in de vrieskou, te geinen. Alleen: ze durfden er niet meer af. Politie erbij, brandweer erbij. Met een ladder zijn Annemarie en Willem van het bronzen paard afgehaald. Lachen natuurlijk, totdat ze mee moesten naar het bureau. Annemarie werd eerste kerstdag om elf uur bevrijd uit haar cel, Willem niet. Willem, zei ze, ik wacht met fonduen tot jij er uit bent. Drie uur 's middags mocht Willem naar huis. De twee hebben een fantastische kerst gehad. Veel drank, veel lol.

Annemarie ten voeten uit, zegt Willem. Hij werkte samen met Annemarie in Everzwijn, een homokroeg in de Loeff Berchmakerstraat. Willem stond achter de bar, Annemarie was portier.

Willem staat buiten deze dinsdagmiddag, bij Bodytalk aan de Oudegracht, het homocafé waar ze bijna twintig jaar heeft gewerkt als portier. Binnen wordt gedronken, uit de luidsprekers klinkt Utereg m'n stadsie. Het lijkt wel feest, maar Annemarie is dood.

Ze is 's ochtends nog in Bodytalk geweest, in haar grote kist. Honderd vrienden en familieleden wachtten haar op, bij de voordeur. Háár deur. Precies zoals ze het wilde hebben. Gesproken is er niet, alleen maar gezwegen. En geklapt. Toen de kist naar binnen ging; en toen de kist tien minuten later richting Daelwijck ging.

Annemarie, stekeltjeshaar, fors postuur, was een moordwijf, zegt Feibe Zweers, eigenaar van Bodytalk en een goede vriend van Marie, zoals hij haar noemde. Een moordwijf. Tenminste, als je haar goed kende. Respect en vriendschap moest je bij haar verdienen.

Ze had vijanden. Marie was niet subtiel. Grof in de bek. Niet iedereen kon dat waarderen. 'Naainekken, nu d'r uit', riep ze tegen gasten wanneer de laatste ronde was geweest, 'jullie stelen mijn seksleven!'

Annemarie werd vaak in de maling genomen door Bodytalkpersoneel. Om haar gewicht, om haar drie tanden. Soms trok ze Feibe achter de bar vandaan. Voor de lol.

Annemarie was een harde. Die drie tanden had ze niet voor niks. Ze heeft klappen uitgedeeld, ze heeft ze ontvangen. Zeker in het begin, toen potenrammers Bodytalk nog wel eens een bezoekje brachten. Kwam je aan haar gasten, dan kwam je aan haar. Simpel zat. En dan praatte ze met haar vuisten.

Angst kende ze niet. Behalve voor spinnen, zegt schoonzoon Kwame. Ze belde hem wel eens, op zijn werk. Of hij als de donder naar huis wilde komen om die rotspin weg te halen.

Annemarie was ook moeder, oma en overgrootmoeder. Ze viel aanvankelijk op mannen, 35 jaar geleden kwam ze uit de kast. Vier jaar geleden trouwde ze met Beppie.

Annemarie was drie weken ziek. De doorbloeding in haar darmen was niet goed meer. Ze overleed vrijdagochtend, om 4.35 uur, op 64-jarige leeftijd, in het bijzijn van Beppie, familie, Feibe en vrienden.

Gisteren vierde ze haar laatste feestje. Het was groots.

Suggesties? *Heeft u suggesties? Laat het ons weten. Mail naar un.stadsleven@ad.nl of bel 030 236 03 02*